

Arrest

nr. 318 153 van 9 december 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat V. MOUBAX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 11 mei 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 27 juli 2022 om internationale bescherming. Op 23 juli 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L. M. A. S. (...), verklaarde te zijn geboren op (...) 1986 in Medellín, de hoofdstad van het departement Antioquia in Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

U behaalde het bachelor diploma in de psychologie aan de universiteit van San Buenaventura in Medellín.

Op professioneel vlak heeft u voor verschillende bedrijven en gezondheidscentra gewerkt. Ook had u een eigen praktijk als zelfstandig psychologe. In 2016 kreeg u met W. J. L. (...) een relatie die vier jaar zou duren. Jullie kregen één zoon, A. J. A. (...), die geboren werd op (...) 2018.

Tijdens de relatie met W. (...) werd u jarenlang het slachtoffer van seksueel, psychologisch en uiteindelijk ook fysiek geweld, gepleegd door W. (...).

Toen W. (...) u sloeg in het voorjaar van 2020, besloot u om hem te verlaten en trok u in het huis van familie in, samen met uw zoon A. (...).

Aanvankelijk was er geen contact tussen W. (...) en A. (...), maar na enkele maanden werd er een tweewekelijkse bezoeksregeling afgesproken. A. (...) begon zich na zijn bezoeken bij zijn vader steeds vreemder te gedragen en u stelde vast dat zijn geslachtsdelen geïrriteerd waren. U vermoedde dat A. (...) seksueel werd misbruikt door W. (...).

U won advies in van een Colombiaanse advocate, die u zei dat als u de kans had om het land te verlaten, u dat best deed.

Op 10 mei 2022 verliet u Colombia samen met uw minderjarige zoon A. (...). U reisde per vliegtuig naar Spanje en vervolgens naar België waar u op 11 mei 2022 aankwam en op 27 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat W. (...) u en/of uw zoon A. (...), geweld zal aandoen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (stuk 1), het paspoort van uw minderjarige zoon A. (...) (stuk 2), uw identiteitskaart (stuk 3), een psy-attest (kopie) (stuk 4), een document met artikelen betreffende de situatie van geweld op vrouwen in Colombia (kopie) (stuk 6), een USB-stick (stuk 5) met daarop een kopie van uw vliegtuigtickets (stuk 7), een attest van gezinssamenstelling van België (stuk 8), een schriftelijke verklaring van u (stuk 9) en tot slot zes foto's van uw zoon A. (...) (stuk 10). Op 25 juni liet u bijkomend nog enkele documenten via uw raadsman aan uw dossier toevoegen: een psy-rapport (stuk 11), een afdruk van een WhatsApp conversatie tussen u en W. (...) (stuk 12) en tot slot twee toestemmingsformulieren betreffende de reis van uw minderjarig kind A. (...) uit Colombia (stuk 13).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de psychische stukken, waaronder het recente attest van uw psycholoog, mevr. V. H. (...) dd. 19 juni 2024 blijkt dat u onder andere te kampen heeft met angsten, gebrek aan energie, slapeloosheid en depressie. Volgens de psychologe is er een vermoeden dat u aan post-traumatische stress lijdt die gepaard gaat met depersonalisatie (uw stukken 4 en 11). Uit de neergelegde attesten blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om op een functionele manier deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u in staat was om het interview af te leggen (CGVS p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er stilgestaan bij uw psychologische toestand en werd u er op gewezen dat u ten allen tijde een pauze kon vragen (CGVS p. 3-4, p. 9, p.13, p. 16). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u tevens meegedeeld dat u steeds mocht aangeven wanneer u een vraag niet begreep (p. 2). U werd op een gegeven ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud misselijk, waarop de Protection Officer het interview onmiddellijk heeft gepauzeerd (CGVS p. 9). Na die pauze werd er bij u nagegaan of u in staat was om het interview verder te zetten, waarop u positief antwoordde (CGVS p. 9). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de tolk goed te hebben begrepen, alsook heeft u meermaals de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door uw advocate, die de mogelijkheid had om opmerkingen te formuleren (CGVS p. 2, p.17-18). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens uw persoonlijk onderhoud het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

U verzocht ook om te worden gehoord door een protection officer en tolk van het vrouwelijk geslacht. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd uw gehoor afgenomen door een protection officer van het vrouwelijk geslacht en werd u bijgestaan door een tolk van het vrouwelijk geslacht.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat u de Colombiaanse nationaliteit bezit. U vreest bij terugkeer naar Colombia dat uw ex-partner W. (...) u en/of uw zoon A. (...) geweld zal aandoen (CGVS p. 9 en p. 17).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient er om redenen hierna vermeld geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat betreffende de feiten omtrent het seksueel, fysiek en psychisch misbruik waarvan u verklaarde dat u het slachtoffer werd, er uitsluitend kan voortgegaan worden op uw eenzijdige verklaringen.

U verklaarde dat u vier jaar lang het slachtoffer bent geworden van het systematisch geweld gepleegd door W. (...) en dat W. (...) u uiteindelijk ook eens sloeg (CGVS p.3) zodat het bevreemdend is dat u van dit vele geweld (CGVS p. 3) geen enkel objectief document of bewijsstuk kan voorleggen en er enkel uw verklaringen zijn om dit te ondersteunen.

U legt weliswaar diverse stukken voor maar na grondig onderzoek blijkt het volgende.

Uw stuk 6 is een eigenhandig opgesteld document, met daarin enkele media-artikelen die u via de zoekmachine Google had gezocht op het wereldwijde web om de straffeloosheid rond en het bestaan van geweld op vrouwen en femicides in Colombia aan te tonen (uw stuk 6 en CGVS p. 4). Met deze verwijzing naar een algemene situatie toonde u echter niet aan dat uw vrees persoonlijk en geïndividualiseerd is.

In de psy-attesten en in uw eigenhandig uitgetypte verklaring (uw stukken 4, 9 en 11) werd enkel uw eenzijdige versie van de feiten opgetekend.

Uit de screenshots van de conversatie via WhatsApp zonder nader bepaalde datum tussen u en W. (...) blijkt inhoudelijk in essentie enkel dat u hem gek verklaarde en u vroeg om uitsluitend nog berichten te sturen in verband met A. (...) en u niet meer naar W. (...) zou terugkeren (uw stuk 12). Hieruit kan bijgevolg evenmin worden afgeleid wat er verder tussen jullie is gebeurd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijsstuk voor waaruit het bestaan van de door u verklaarde feiten objectief kan afgeleid worden.

Tot deze vaststelling was u zelf ook gekomen, want u erkende letterlijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat u geen bewijzen had en u zei dat u niet kon aantonen waarom u naar België was gekomen (CGVS p. 4).

Rest er dus enkel uw verklaringen betreffende wat er u is overkomen in Colombia en wat u precies vreest. Daarbij, zo vertelde u, was uw vrees gebaseerd op uw gevoel dat u in Colombia niet langer meer veilig was en dat gevoel was de reden van uw vertrek geweest (CGVS p. 4).

Uw concrete vrees, namelijk dat W. (...) u kwaad zou doen, is daarbij hypothetisch van aard (CGVS p. 9). U verklaarde immers dat u W. (...) er niet van kan beschuldigen dat hij u zou doden, maar u stelde wel het hoge aantal femicides in Colombia vast en u verklaarde bijgevolg W. (...) hypothetisch te vrezen (CGVS p. 9). Ook bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u meende dat er u bij terugkeer naar Colombia niks zou gebeuren, hoewel u daar niet 100% zeker van was (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Nu het Commissariaat-generaal enkel kan voortgaan op uw eenzijdige verklaringen die niet ondersteund worden door afdoende bewijskrachtige en objectieve stukken en er de vaststelling is dat uw vrees in essentie enkel hypothetisch van aard is, moet worden besloten dat het Commissariaat-generaal maar weinig geloof hecht aan de door u verklaarde vrees.

Verder moet worden beklemtoond dat uw vrees voor uw minderjarig kind A. (...) ook uitsluitend hypothetisch van aard is en slechts wordt gebaseerd op uw vermoedens.

U stelde dat u vermoedde dat A. (...) seksueel werd misbruikt door W. (...) en u baseerde dit vermoeden op het rare gedrag van A. (...) na de bezoeken aan zijn vader en op uw eenzijdige vaststelling dat zijn genitaliën geïrriteerd waren (CGVS p. 4). Evenwel kon u niet met zekerheid zeggen of er effectief sprake was van seksueel misbruik, want volgens u kon één en ander misschien veroorzaakt zijn geworden door de pampers van A. (...) (CGVS p. 4 + p.14). Uit het door u beschreven gedrag van A. (...) kan niet het bestaan van seksueel misbruik vastgesteld worden (zie ook infra), aangezien dit uw eenzijdige observaties betreft van het door A. (...) gestelde gedrag, die verder niet ondersteund worden door enig objectief stuk in uw dossier (CGVS p. 13-14).

Wat betreft de foto's van A. (...) die u neerlegde, moet worden opgemerkt dat uit de afbeeldingen niet kan worden afgeleid of, van wat, en laat staan van wie, A. (...) slachtoffer zou zijn geworden (uw stuk 10).

U heeft met W. (...) na beëindiging van de relatie een soort van verblijfsregeling kunnen afspreken omtrent A. (...) (CGVS p. 12). Tot uw vertrek uit Colombia was u zagezegd in staat om met allerhande excuses uw zoon bij W. (...) weg te houden (CGVS p. 14). U heeft W. (...) zelfs zo ver gekregen de toestemmingsverklaring voor vertrek uit Colombia te laten ondertekenen voor A. (...) (CGVS p. 15). Hieruit blijkt dat jullie toch een enigszins goede verstandhouding moeten hebben gehad. Indien W. (...) het werkelijk op u en jullie zoon gemunt zou hebben en jullie kwaad zou hebben willen aandoen had hij evengoed kunnen weigeren om deze toestemmingsverklaring het land te verlaten, te tekenen. Op heden heeft uw zoon zelfs nog steeds telefonisch contact met zijn vader W. (...) (CGVS, p.7). Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat W. (...) gerechtelijke stappen neemt om u te laten vervolgen terwijl hij dit perfect zou kunnen aangezien hij u enkel de toestemming gaf om Colombia met zijn zoon te verlaten van 10 mei 2022 tot 21 mei 2022 (zie uw stuk 13). Intussen zijn we al meer dan twee jaar verder en kan W. (...) u, zoals u zelf ook aangeeft, aanklagen voor ontvoering (CGVS, p.9), wat hij klaarblijkelijk niet doet. Bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u overigens dat u W. (...) verteld had dat jullie een tijdje zouden wegblijven om te zien of uw zoon hier zou aarden wat moeilijk te rijmen valt met de inhoud van stuk 13 waarbij W. (...) zijn zoon slechts voor 11 dagen de toestemming verleende om het land te verlaten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Een en ander laat vermoeden dat u geen klare wijn schenkt over uw beweegredenen om Colombia te verlaten. Bovendien, de vaststelling dat er tussen de beëindiging van de relatie in 2020 en uw vertrek uit Colombia twee jaar tijd zit, is een zeer ernstige indicatie dat u voldoende veilig was in Colombia (CGVS p. 3-4 + Vragenlijst DVZ p.2).

In het licht van het voorgaande dienen ook uw verklaringen wat betreft het gedrag van W. (...) naar zijn zoontje toe worden afgedaan als blote beweringen. Bovendien is het 'vreemde' gedrag van uw zoontje (CGVS, p.13) niet noodzakelijk te wijten aan externe factoren maar kan dit ook passen in de normale seksuele ontwikkelingsfase van peuters (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe map). Wat de huidirritatie betreft verwees u zelf al naar de mogelijkheid dat dit te wijten kon zijn aan (het te lang dragen van) pampers (zie supra).

Het volstaat dus niet dat u denkt dat A. (...) in Colombia het slachtoffer is geworden van bepaalde feiten en dat hij gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden, quod non. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van actoren in Colombia te ondersteunen en er zodoende geen sprake kan zijn van internationale bescherming.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast door de vaststelling dat u beroep kon doen op bescherming van de autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en u dit niet gedaan heeft.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich persoonlijk nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend: nooit deed u aangifte bij de politie of het Openbaar Ministerie of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS p. 12). Uw beweringen dat er straffeloosheid geldt in Colombia voor mannen die geweldsdaden plegen op vrouwen en dat u angst had voor represailles, bieden geen verschuiving (CGVS p. 12).

In dit kader moet worden opgemerkt dat u weliswaar foto's neerlegde op het CGVS van wat u had vastgesteld bij A. (...) (zie uw stuk 10), maar dat u deze foto's nooit heeft voorgelegd aan de autoriteiten in Colombia (CGVS p. 14). U legde uit dat W. (...) een manipulator was en dat het een woord tegen woord verhaal zou worden (CGVS p. 14). Opnieuw een uitleg die niet kon verschuiven.

Het spreekt voor zich dat indien u zelf geen klacht neerlegde bij de autoriteiten, deze autoriteiten niets voor u kunnen doen. In die zin dient uw bewering over de straffeloosheid in Colombia zeer ernstig gerelativeerd te worden. Uw beweringen dat er straffeloosheid geldt voor geweldplegers wordt ten andere tegengesproken door uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er meerdere kanalen voorhanden zijn om dergelijke feiten te signaleren en om een beroep te doen op nationale bescherming. In

het bijzonder zijn er verschillende kanalen en instanties waar vrouwen in Colombia een beroep op kunnen doen (zie de informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat Colombia over een sterk wetgevend kader beschikt om geweld tegen vrouwen aan te pakken. Met name "Wet 294" uit 1996 legt huiselijk geweld als misdrijf vast, alsook de mogelijkheid voor vrouwen om een bevel tot bescherming te verzoeken. Er kunnen beschermingsmaatregelen via gerechtelijke weg worden afgedwongen. Inzake intrafamiliaal geweld werd voorzien in de installatie van gezinscommissarissen, die klachten van huiselijk geweld moet doorsturen naar de Fiscaliá. Het slachtoffer hoeft geen officiële klacht in te dienen om een officier van justitie in staat te stellen een strafrechtelijke procedure op te starten. In 2015 werd ook Wet 1761, beter gekend als de Wet-Rosa Elvira Cely, aangenomen. Deze wet voorziet in zwaardere straffen indien de moord op een vrouw kan gekenmerkt worden als femicide (zie landeninformatie toegevoegd aan uw administratief dossier, COI Focus Colombia, Beschermingsmogelijkheden, Cedoca CGVS 14 mei 2024, p. 11-13).

Dat u nooit pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen vermag evenmin aantonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Op basis van voorgaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid en ernst van de door u verklaarde feiten en vrees verder aangetast.

Het is immers moeilijk aan te nemen dat u niet minstens enige poging heeft ondernomen om een beroep te doen op nationale bescherming in Colombia. U stelde immers dat u het slachtoffer bent van geworden van jarenlang systematisch geweld, waarbij dit geweld uiteindelijk tot uw vlucht uit het land leidde. U was nochtans van het bestaan van de mogelijkheden tot bescherming op de hoogte want u verwees zelf naar de familiecommissariaten in Colombia (CGVS p.12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u juridische bijstand heeft genoten door advies in te winnen bij een advocate in Colombia (CGVS p. 12). In deze omstandigheden mag in redelijkheid worden verwacht dat u bescherming zou hebben gezocht in Colombia indien u daartoe werkelijk de nood had.

Wat uw individuele omstandigheden betreft, moet worden beklemtoond dat u een hoogopgeleide vrouw bent en u in Colombia steeds in stedelijke context leefde en woonde (CGVS p. 5-6). Er kan worden aangenomen dat u redelijkerwijs in de mogelijkheid bent geweest om klacht in te dienen. Dat u in het geheel naliel zulks te doen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder vertelde u dat er wel opvangmogelijkheden voor vrouwen zijn in Colombia, maar dat die niet in staat zijn om adequate bescherming te bieden (CGVS p. 11). Daarbij gaf u opmerkelijk genoeg, wel aan dat u pas te weten kwam dat er opvangtehuizen bestaan in Colombia toen u reeds in België was en u niet naar opvangtehuizen heeft gezocht toen u nog in Colombia was (CGVS p. 11).

U heeft alleszins geen hulp in Colombia gezocht, omdat u vermoedde dat u niet aan de voorwaarden zou voldoen om voor die hulp in aanmerking te komen (CGVS p. 11). U voegde eraan toe niet naar hulp te hebben gezocht, omdat u zich niet veilig voelde en het voor u alleen optie was om dicht bij uw familie te zijn (CGVS p. 11).

Dat u zich niet gericht heeft tot organisaties die vrouwen kunnen ondersteunen, relateert de door u beschreven problemen met W. (...) verder en is een zeer ernstige indicatie dat u geen behoefte had aan dergelijke opvang in Colombia.

Het geheel aan bovenstaande motieven leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde de vrees voor vervolging.

Ook omwille van volgende redenen zijn er geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Colombia riskeert te worden vervolgd door W. (...) en/of dat u in precare omstandigheden zou terechtkomen die internationale bescherming rechtvaardigen.

Tot u een relatie kreeg met W. (...), waren uw vorige relaties met verschillende mannen telkens rustig, goed en harmonieus (CGVS p.7). De relatie met W. (...) heeft vier jaar geduurd en jullie woonden samen tot voor u de maat vol was en u besloot om W. (...) te verlaten (CGVS p. 3).

Er moet in herinnering worden gebracht dat u een hoog opgeleide vrouw bent, die naar de universiteit is gegaan, die als psychologe heeft gewerkt voor vrouwen en in verschillende gezondheidscentra (CGVS p. 6). U heeft heel uw leven in stedelijke context gewoond, namelijk in de stad Medellín in Colombia (CGVS p. 5). U heeft een hechte familie en bracht uw vrije tijd in Colombia door met vriendinnen die ook moeder zijn (CGVS p. 6). U bent alleen en zelfstandig met uw minderjarige zoon vanuit Colombia naar België gereisd (Verklaring

DVZ). U woont in België samen met A. (...) op een privé adres in Schaarbeek (uw stuk 8). De samenlezing van deze persoonlijke individuele omstandigheden doet het Commissariaat-generaal besluiten dat het u niet aan zelfredzaamheid ontbrak in Colombia en dat u niet in een kwetsbare omgeving leefde in Colombia. De feiten waarvan u verklaarde slachtoffer te zijn geworden, voor zover geloofwaardig, quod non, blijken zich te kaderen bij één relatie met één man, eerder beperkt in de tijd, namelijk vier jaar, en van wie u reeds in Colombia zo veel mogelijk afstand kon nemen. Zoals eerder gesteld, bent u er in geslaagd om na de breuk met W. (...) nog twee jaar in Colombia te verblijven.

Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve en veilige manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in preciaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren.

En zoals infra zal blijken, evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) b) of c) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend

zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen.

Uw Colombiaanse identiteitskaart, paspoort en dat van uw zoon A. (...) bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit en die van A. (...) maar wijzigen op geen enkele manier bovenstaande bevindingen (uw stukken 1 t.e.m. 3).

Uw psy-attesten (inhoudelijk identiek, behalve de datum) werden supra reeds besproken (uw stuk 4 en 11).

De door u neergelegde screenshots van uw conversatie via WhatsApp met W. (...) hebben verder geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming, aangezien dit stuk enkel de gebeurtenissen in kwestie kan staven, namelijk dat W. (...) en u naar elkaar digitale berichten stuurden en deze gebeurtenissen in deze beslissing op zich niet worden betwist (uw stuk 12).

Het document dat u samenstelde met een lijst van enkele media-artikelen aangaande de algemene situatie van geweld op vrouw in Colombia volstaat op zich niet om een individuele en persoonlijke gegronde vrees

voor vervolging aan te tonen (uw stuk 6). U verwijst met dit stuk immers naar een algemene situatie in uw land van herkomst.

Uw vliegtuigtickets en het Belgische attest van gezinssamenstelling zijn inhoudelijk verder niet relevant in uw beoordeling en dit laatste toont enkel aan dat u in België samenleeft met uw zoon A. (...) (uw stukken 7 en 8).

Het document dat u zelf opstelde, zijnde twee uitgetypte A4 pagina's met uw verhaal (uw stuk 9) is inhoudelijk slechts een herhaling van wat u verklaarde ten overstaan van de DVZ en het CGVS.

De foto's van A. (...) werden supra reeds besproken (uw stuk 10).

Tot slot, het toestemmingsformulier van W. (...) heeft verder geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming, aangezien dit stuk enkel kan staven wat er in geattesteerd wordt, namelijk dat W. (...) u de toestemming verleende om met A. (...) naar het buitenland te reizen (uw stuk 13).

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel laat verzoekster gelden dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat intra familiaal geweld vaak moeilijk te bewijzen valt aangezien het slachtoffer samenleeft met de dader en angst heeft en dat dit ook duidelijk blijkt uit het psychologisch verslag waarvan de waarachtigheid niet in twijfel wordt getrokken. Zij wijst voorts op een artikel van Bogota Post en stelt in het kader van haar praktijk als psycholoog, waarbij ze ook slachtoffers hielp, aan de lijve te hebben ondervonden dat het nutteloos was om gerechtigheid te vinden door neerlegging van een klacht bij de nationale instanties, wat haar ook werd aangeraden door de advocaat die ze raadpleegde. Ook het gegeven dat zij hoorde over het feit dat de vader van haar zoon iemand had geslagen en dat dit geen enkel gevolg had voor hem, was voor haar een reden te meer om geen klacht in te dienen, zo stelt verzoekster, die verder onderlijnt dat het algemeen geweten is dat huishoudelijk geweld vaak moeilijk te bewijzen valt omdat het zich in de intieme kring afspeelt. Zij vervolgt:

"Gelet op de straffeloosheid van de dader en het daarbij hoog oplopend risico van nog erger te worden aangepakt door de dader na de neerlegging van de klacht is het best begrijpelijk dat ze geen juridische stappen heeft ondernomen

Er is tevens het risico op secundaire victimisatie, oftewel hernieuwd slachtofferschap

Het houdt in dat slachtoffers voor een tweede keer slachtoffer worden.

Bijvoorbeeld als gevolg van benadeling door justitie, politie, een overheidsinstelling, verzekerings-maatschappij of arts.

De wetgevende initiatieven blijken vaak theoretisch en de wraakacties van de plegers van huishoudelijk geweld zeer reëel"

Verder kan men volgens verzoekster ook vaststellen dat het blijkens recente studies vaak niet leidt tot een veroordeling om andere factoren. Voorts speelt volgens haar *in casu* het verloop van tijd geen rol *"aangezien de dader de vader blijft van het minderjarig kind en hij steeds zijn kind zal willen opsporen waar het zich ook bevindt in Colombia met alle risico op wraakacties van zijn netwerk"*. Zij acht het bijgevolg *"heel begrijpelijk dat ze op advies van haar advocaat heeft verkozen om het land te verlaten dan verder het risico te lopen vermoord te worden"*. Bovendien is het bijgevoegde psychologisch rapport voldoende ondersteund door de klinische bevindingen van deze psychologe die het louter hypothetisch karakter van haar bevindingen overstijgt, aldus verzoekster nog, die op basis hiervan vraagt dat de bestreden beslissing wordt hervormd en dat haar de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoekster aan dat de situatie in Colombia verre van veilig is en dat uit *"het rapport van Human Rights Watch"* ook blijkt dat de vrouwen vaak het slachtoffer blijven van gewapende groepen.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het artikel *"Impunity for femicide in Colombia is still above 90%"* van The Bogotá Post van 27 september 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst, Colombia, te vrezen dat haar ex-partner haar en/of haar minderjarige zoon geweld zal aandoen. Zij zou tijdens haar relatie jarenlang het slachtoffer zijn geweest van seksueel, psychologisch en uiteindelijk ook fysiek geweld en daarom in het voorjaar van 2020 haar partner hebben verlaten. Haar zoon zou zijn vader zijn blijven bezoeken in het kader van een tweewekelijkse bezoeksregeling die zou zijn afgesproken en verzoekster vermoedt dat haar zoon tijdens deze bezoeken seksueel werd misbruikt. Zij zou advies hebben ingewonnen bij een advocaat en op 10 mei 2022 met haar zoon Colombia hebben verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster om de volgende redenen de vluchtelingenstatus geweigerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat betreffende de feiten omtrent het seksueel, fysiek en psychisch misbruik waarvan u verklaarde dat u het slachtoffer werd, er uitsluitend kan voortgegaan worden op uw eenzijdige verklaringen.

U verklaarde dat u vier jaar lang het slachtoffer bent geworden van het systematisch geweld gepleegd door W. (...) en dat W. (...) u uiteindelijk ook eens sloeg (CGVS p.3) zodat het bevreemdend is dat u van dit vele geweld (CGVS p. 3) geen enkel objectief document of bewijsstuk kan voorleggen en er enkel uw verklaringen zijn om dit te ondersteunen.

U legt weliswaar diverse stukken voor maar na grondig onderzoek blijkt het volgende.

Uw stuk 6 is een eigenhandig opgesteld document, met daarin enkele media-artikelen die u via de zoekmachine Google had gezocht op het wereldwijde web om de straffeloosheid rond en het bestaan van geweld op vrouwen en femicides in Colombia aan te tonen (uw stuk 6 en CGVS p. 4). Met deze verwijzing naar een algemene situatie toonde u echter niet aan dat uw vrees persoonlijk en geïndividualiseerd is.

In de psy-attesten en in uw eigenhandig uitgetypte verklaring (uw stukken 4, 9 en 11) werd enkel uw eenzijdige versie van de feiten opgetekend.

Uit de screenshots van de conversatie via WhatsApp zonder nader bepaalde datum tussen u en W. (...) blijkt inhoudelijk in essentie enkel dat u hem gek verklaarde en u vroeg om uitsluitend nog berichten te sturen in verband met A. (...) en u niet meer naar W. (...) zou terugkeren (uw stuk 12). Hieruit kan bijgevolg evenmin worden afgeleid wat er verder tussen jullie is gebeurd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijsstuk voor waaruit het bestaan van de door u verklaarde feiten objectief kan afgeleid worden.

Tot deze vaststelling was u zelf ook gekomen, want u erkende letterlijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat u geen bewijzen had en u zei dat u niet kon aantonen waarom u naar België was gekomen (CGVS p. 4).

Rest er dus enkel uw verklaringen betreffende wat er u is overkomen in Colombia en wat u precies vreest. Daarbij, zo vertelde u, was uw vrees gebaseerd op uw gevoel dat u in Colombia niet langer meer veilig was en dat gevoel was de reden van uw vertrek geweest (CGVS p. 4).

Uw concrete vrees, namelijk dat W. (...) u kwaad zou doen, is daarbij hypothetisch van aard (CGVS p. 9). U verklaarde immers dat u W. (...) er niet van kan beschuldigen dat hij u zou doden, maar u stelde wel het hoge aantal femicides in Colombia vast en u verklaarde bijgevolg W. (...) hypothetisch te vrezen (CGVS p. 9). Ook bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u meende dat er u bij terugkeer naar Colombia niks zou gebeuren, hoewel u daar niet 100% zeker van was (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Nu het Commissariaat-generaal enkel kan voortgaan op uw eenzijdige verklaringen die niet ondersteund worden door afdoende bewijskrachtige en objectieve stukken en er de vaststelling is dat uw vrees in essentie enkel hypothetisch van aard is, moet worden besloten dat het Commissariaat-generaal maar weinig geloof hecht aan de door u verklaarde vrees.

Verder moet worden beklemtoond dat uw vrees voor uw minderjarig kind A. (...) ook uitsluitend hypothetisch van aard is en slechts wordt gebaseerd op uw vermoedens.

U stelde dat u vermoedde dat A. (...) seksueel werd misbruikt door W. (...) en u baseerde dit vermoeden op het rare gedrag van A. (...) na de bezoeken aan zijn vader en op uw eenzijdige vaststelling dat zijn genitaliën geïrriteerd waren (CGVS p. 4). Evenwel kon u niet met zekerheid zeggen of er effectief sprake was van seksueel misbruik, want volgens u kon één en ander misschien veroorzaakt zijn geworden door de pampers van A. (...) (CGVS p. 4 + p.14). Uit het door u beschreven gedrag van A. (...) kan niet het bestaan van seksueel misbruik vastgesteld worden (zie ook infra), aangezien dit uw eenzijdige observaties betreft van het door A. (...) gestelde gedrag, die verder niet ondersteund worden door enig objectief stuk in uw dossier (CGVS p. 13-14).

Wat betreft de foto's van A. (...) die u neerlegde, moet worden opgemerkt dat uit de afbeeldingen niet kan worden afgeleid of, van wat, en laat staan van wie, A. (...) slachtoffer zou zijn geworden (uw stuk 10).

U heeft met W. (...) na beëindiging van de relatie een soort van verblijfsregeling kunnen afspreken omtrent A. (...) (CGVS p. 12). Tot uw vertrek uit Colombia was u zogezegd in staat om met allerhande excuses uw zoon bij W. (...) weg te houden (CGVS p. 14). U heeft W. (...) zelfs zo ver gekregen de toestemmingsverklaring voor vertrek uit Colombia te laten ondertekenen voor A. (...) (CGVS p. 15). Hieruit blijkt dat jullie toch een enigszins goede verstandhouding moeten hebben gehad. Indien W. (...) het werkelijk

op u en jullie zoon gemunt zou hebben en jullie kwaad zou hebben willen aandoen had hij evengoed kunnen weigeren om deze toestemmingsverklaring het land te verlaten, te tekenen. Op heden heeft uw zoon zelfs nog steeds telefonisch contact met zijn vader W. (...) (CGVS, p.7). Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat W. (...) gerechtelijke stappen neemt om u te laten vervolgen terwijl hij dit perfect zou kunnen aangezien hij u enkel de toestemming gaf om Colombia met zijn zoon te verlaten van 10 mei 2022 tot 21 mei 2022 (zie uw stuk 13). Intussen zijn we al meer dan twee jaar verder en kan W. (...) u, zoals u zelf ook aangeeft, aanklagen voor ontvoering (CGVS, p.9), wat hij klaarblijkelijk niet doet. Bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u overigens dat u W. (...) verteld had dat jullie een tijdje zouden wegblijven om te zien of uw zoon hier zou aarden wat moeilijk te rijmen valt met de inhoud van stuk 13 waarbij W. (...) zijn zoon slechts voor 11 dagen de toestemming verleende om het land te verlaten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Een en ander laat vermoeden dat u geen klare wijn schenkt over uw beweegredenen om Colombia te verlaten. Bovendien, de vaststelling dat er tussen de beëindiging van de relatie in 2020 en uw vertrek uit Colombia twee jaar tijd zit, is een zeer ernstige indicatie dat u voldoende veilig was in Colombia (CGVS p. 3-4 + Vragenlijst DVZ p.2).

In het licht van het voorgaande dienen ook uw verklaringen wat betreft het gedrag van W. (...) naar zijn zoontje toe worden afgedaan als blote beweringen. Bovendien is het 'vreemde' gedrag van uw zoontje (CGVS, p.13) niet noodzakelijk te wijten aan externe factoren maar kan dit ook passen in de normale seksuele ontwikkelingsfase van peuters (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe map). Wat de huidirritatie betreft verwees u zelf al naar de mogelijkheid dat dit te wijten kon zijn aan (het te lang dragen van) pampers (zie supra).

Het volstaat dus niet dat u denkt dat A. (...) in Colombia het slachtoffer is geworden van bepaalde feiten en dat hij gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden, quod non. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van actoren in Colombia te ondersteunen en er zodoende geen sprake kan zijn van internationale bescherming.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast door de vaststelling dat u beroep kon doen op bescherming van de autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en u dit niet gedaan heeft.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich persoonlijk nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend: nooit deed u aangifte bij de politie of het Openbaar Ministerie of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS p. 12). Uw beweringen dat er straffeloosheid geldt in Colombia voor mannen die gewelddaden plegen op vrouwen en dat u angst had voor represailles, bieden geen verschoning (CGVS p. 12).

In dit kader moet worden opgemerkt dat u weliswaar foto's neerlegde op het CGVS van wat u had vastgesteld bij A. (...) (zie uw stuk 10), maar dat u deze foto's nooit heeft voorgelegd aan de autoriteiten in Colombia (CGVS p. 14). U legde uit dat W. (...) een manipulator was en dat het een woord tegen woord verhaal zou worden (CGVS p. 14). Opnieuw een uitleg die niet kon verschonen.

Het spreekt voor zich dat indien u zelf geen klacht neerlegde bij de autoriteiten, deze autoriteiten niets voor u kunnen doen. In die zin dient uw bewering over de straffeloosheid in Colombia zeer ernstig gerelativeerd te worden. Uw beweringen dat er straffeloosheid geldt voor geweldplegers wordt ten andere tegengesproken door uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er meerdere kanalen voorhanden zijn om dergelijke feiten te signaleren en om een beroep te doen op nationale bescherming. In het bijzonder zijn er verschillende kanalen en instanties waar vrouwen in Colombia een beroep op kunnen doen (zie de informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat Colombia over een sterk wetgevend kader beschikt om geweld tegen vrouwen aan te pakken. Met name "Wet 294" uit 1996 legt huiselijk geweld als misdrijf vast, alsook de mogelijkheid voor vrouwen om een bevel tot bescherming te verzoeken. Er kunnen beschermingsmaatregelen via gerechtelijke weg worden afgedwongen. Inzake intrafamiliaal geweld werd voorzien in de installatie van gezinscommissarissen, die klachten van huiselijk geweld moet doorsturen naar de Fiscalía. Het slachtoffer hoeft geen officiële klacht in te dienen om een officier van justitie in staat te stellen een strafrechtelijke procedure op te starten. In 2015 werd ook Wet 1761, beter gekend als de Wet-Rosa Elvira Cely, aangenomen. Deze wet voorziet in zwaardere straffen indien de moord op een vrouw kan gekenmerkt worden als femicide (zie landeninformatie toegevoegd aan uw administratief dossier, COI Focus Colombia, Beschermingsmogelijkheden, Cedoca CGVS 14 mei 2024, p. 11-13).

Dat u nooit pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen vermag evenmin aantonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Op basis van voorgaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid en ernst van de door u verklaarde feiten en vrees verder aangetast.

Het is immers moeilijk aan te nemen dat u niet minstens enige poging heeft ondernomen om een beroep te doen op nationale bescherming in Colombia. U stelde immers dat u het slachtoffer bent van geworden van jarenlang systematisch geweld, waarbij dit geweld uiteindelijk tot uw vlucht uit het land leidde. U was nochtans van het bestaan van de mogelijkheden tot bescherming op de hoogte want u verwees zelf naar de familiecommissariaten in Colombia (CGVS p.12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u juridische bijstand heeft genoten door advies in te winnen bij een advocate in Colombia (CGVS p. 12). In deze omstandigheden

mag in redelijkheid worden verwacht dat u bescherming zou hebben gezocht in Colombia indien u daartoe werkelijk de nood had.

Wat uw individuele omstandigheden betreft, moet worden bevestigd dat u een hoogopgeleide vrouw bent en u in Colombia steeds in stedelijke context leefde en woonde (CGVS p. 5-6). Er kan worden aangenomen dat u redelijkerwijs in de mogelijkheid bent geweest om klacht in te dienen. Dat u in het geheel naliel zulks te doen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder vertelde u dat er wel opvangmogelijkheden voor vrouwen zijn in Colombia, maar dat die niet in staat zijn om adequate bescherming te bieden (CGVS p. 11). Daarbij gaf u opmerkelijk genoeg, wel aan dat u pas te weten kwam dat er opvangtehuizen bestaan in Colombia toen u reeds in België was en u niet naar opvangtehuizen heeft gezocht toen u nog in Colombia was (CGVS p. 11).

U heeft alleszins geen hulp in Colombia gezocht, omdat u vermoedde dat u niet aan de voorwaarden zou voldoen om voor die hulp in aanmerking te komen (CGVS p. 11). U voegde eraan toe niet naar hulp te hebben gezocht, omdat u zich niet veilig voelde en het voor u alleen optie was om dicht bij uw familie te zijn (CGVS p. 11).

Dat u zich niet gericht heeft tot organisaties die vrouwen kunnen ondersteunen, relateert de door u beschreven problemen met W. (...) verder en is een zeer ernstige indicatie dat u geen behoefte had aan dergelijke opvang in Colombia.

Het geheel aan bovenstaande motieven leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde de vrees voor vervolging.

Ook omwille van volgende redenen zijn er geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Colombia riskeert te worden vervolgd door W. (...) en/of dat u in precare omstandigheden zou terechtkomen die internationale bescherming rechtvaardigen.

Tot u een relatie kreeg met W. (...), waren uw vorige relaties met verschillende mannen telkens rustig, goed en harmonieus (CGVS p.7). De relatie met W. (...) heeft vier jaar geduurd en jullie woonden samen tot voor u de maat vol was en u besloot om W. (...) te verlaten (CGVS p. 3).

Er moet in herinnering worden gebracht dat u een hoog opgeleide vrouw bent, die naar de universiteit is gegaan, die als psychologe heeft gewerkt voor vrouwen en in verschillende gezondheidscentra (CGVS p. 6). U heeft heel uw leven in stedelijke context gewoond, namelijk in de stad Medellín in Colombia (CGVS p. 5). U heeft een hechte familie en bracht uw vrije tijd in Colombia door met vriendinnen die ook moeder zijn (CGVS p. 6). U bent alleen en zelfstandig met uw minderjarige zoon vanuit Colombia naar België gereisd (Verklaring DVZ). U woont in België samen met A. (...) op een privé adres in Schaarbeek (uw stuk 8). De samenlezing van deze persoonlijke individuele omstandigheden doet het Commissariaat-generaal besluiten dat het u niet aan zelfredzaamheid ontbrak in Colombia en dat u niet in een kwetsbare omgeving leefde in Colombia. De feiten waarvan u verklaarde slachtoffer te zijn geworden, voor zover geloofwaardig, quod non, blijken zich te kaderen bij één relatie met één man, eerder beperkt in de tijd, namelijk vier jaar, en van wie u reeds in Colombia zo veel mogelijk afstand kon nemen. Zoals eerder gesteld, bent u er in geslaagd om na de breuk met W. (...) nog twee jaar in Colombia te verblijven.

Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve en veilige manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen.

Uw Colombiaanse identiteitskaart, paspoort en dat van uw zoon A. (...) bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit en die van A. (...) maar wijzigen op geen enkele manier bovenstaande bevindingen (uw stukken 1 t.e.m. 3).

Uw psy-attesten (inhoudelijk identiek, behalve de datum) werden supra reeds besproken (uw stuk 4 en 11).

De door u neergelegde screenshots van uw conversatie via WhatsApp met W. (...) hebben verder geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming, aangezien dit stuk enkel de gebeurtenissen in kwestie kan staven, namelijk dat W. (...) en u naar elkaar digitale berichten stuurden en deze gebeurtenissen in deze beslissing op zich niet worden betwist (uw stuk 12).

Het document dat u samenstelde met een lijst van enkele media-artikelen aangaande de algemene situatie van geweld op vrouw in Colombia volstaat op zich niet om een individuele en persoonlijke gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (uw stuk 6). U verwijst met dit stuk immers naar een algemene situatie in uw land van herkomst.

Uw vliegtuigtickets en het Belgische attest van gezinssamenstelling zijn inhoudelijk verder niet relevant in uw beoordeling en dit laatste toont enkel aan dat u in België samenleeft met uw zoon A. (...) (uw stukken 7 en 8).

Het document dat u zelf opstelde, zijnde twee uitgetypte A4 pagina's met uw verhaal (uw stuk 9) is inhoudelijk slechts een herhaling van wat u verklaarde ten overstaan van de DVZ en het CGVS.

De foto's van A. (...) werden supra reeds besproken (uw stuk 10).

Tot slot, het toestemmingsformulier van W. (...) heeft verder geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming, aangezien dit stuk enkel kan staven wat er in geattesteerd wordt, namelijk dat W. (...) u de toestemming verleende om met A. (...) naar het buitenland te reizen (uw stuk 13)."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van een aantal redenen waarom zij zich nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend voor bescherming, zonder *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing daarover, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Verzoekster wijst er voorts nog op dat intra familiaal geweld vaak moeilijk te bewijzen valt aangezien het slachtoffer samenleeft met de dader en angst heeft. Zij betwist evenwel niet dat zij ondanks het feit dat zij volgens haar verklaringen vier jaar lang het slachtoffer is geweest van het systematisch geweld dat werd gepleegd door haar ex-partner, die haar uiteindelijk ook sloeg, daarvan geen enkel objectief document of bewijsstuk kan voorleggen. Waar zij nog wijst op "*het psychologisch verslag waarvan de waarachtigheid niet in twijfel wordt getrokken*", gaat zij eraan voorbij dat hierover wordt gesteld dat hierin enkel haar eenzijdige versie van de feiten werd opgetekend, wat zij niet betwist. Een dergelijk verslag kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de erin opgenomen feiten. Verzoekster beperkt zich tot een loutere bewering waar zij in haar verzoekschrift nog stelt dat "*het bijgevoegde psychologisch rapport voldoende ondersteund (is) door de klinische bevindingen van deze psychologe die het louter hypothetisch karakter van haar bevindingen overstijgt*". Nergens in de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde psychologische attesten of rapporten kan blijken dat er bij verzoekster, naast het aanhoren van haar verklaringen, een klinisch onderzoek heeft plaatsgevonden en dat op basis daarvan een concrete diagnose wordt gesteld. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), te koesteren.

Het artikel "*Impunity for femicide in Colombia is still above 90%*" van The Bogotá Post van 27 september 2021 dat wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster, noch op de persoonlijke feiten die verzoekster aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Bovendien blijkt hieruit niet dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van huiselijk geweld. Een loutere verwijzing naar haar profiel als Colombiaanse vrouw volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekster daartoe in gebreke blijft.

Verzoekster haalt ook nog aan dat het verloop van tijd *in casu* geen rol speelt "*aangezien de dader de vader blijft van het minderjarig kind en hij steeds zijn kind zal willen opsporen waar het zich ook bevindt in Colombia met alle risico op wraakacties*". Er liggen *in casu* evenwel geen indicaties voor waaruit kan blijken dat de ex-partner van verzoekster zijn kind wil opsporen of uit zou zijn op wraakacties. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, heeft verzoekster haar ex-partner zo ver gekregen de toestemmingsverklaring voor vertrek uit Colombia te laten ondertekenen voor haar zoon, opdat deze met haar het land kon uitreizen. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster verklaarde dat haar ex-partner voor het laatst ongeveer zes maanden voor haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had gevraagd om naar Colombia terug te keren om samen met haar voor hun zoon te zorgen (administratief dossier, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Noch in het verzoekschrift, noch op een later ogenblik tijdens de rechtspleging wordt gewag gemaakt van nieuwe contacten waaruit zou kunnen blijken dat de ex-partner van verzoekster uit zou zijn op het nemen van wraak op verzoekster en/of haar zoon. Verzoekster weerlegt dan ook niet dat de feiten waarvan zij verklaarde het slachtoffer te zijn geworden, voor zover geloofwaardig, zich blijken te kaderen bij één relatie met één man, eerder beperkt in de tijd, namelijk vier jaar, en van wie zij reeds in Colombia zo veel mogelijk afstand kon nemen nu zij er in geslaagd is om na de breuk met haar ex-partner nog twee jaar in Colombia te verblijven.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze

motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.2.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.2.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.2.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

D. DE BRUYN